

отъ единъ боляринъ, подкупенъ отъ подлитѣ гърци. Преди да издъхне, повика при себе си боянския воевода и близъкъ свой приятель Колчо. Даде му своя мечъ — съ него да отмъсти на убиеца му. И Колчо не се забави да прониже предателскитѣ гърди на подлеца. Пренесе покойния царъ и, следъ като го опѣха, зарови го до братята му Асѣнь и Петъръ въ Търново.

А мечътъ му остана да виси на една отъ стениѣ въ олтаря на Боянската черква.

Когато турцитѣ завладѣха България, тѣ предадоха всички български черкви и училища на гърцитѣ. Гръцкитѣ владици изпждиха българскитѣ свещеници и учители и ги замѣстиха съ гръцки. Почнаха да събиратъ и горятъ всички български книги. Събираха и отнасяха въ Гърция всички украшения на българскитѣ черкви.

Тогава единъ българинъ закопа царъ Калояновия мечъ съ златна дръжка въ земята. Тамъ лежа цѣли вѣкове. Ръжда го покри и разяде. Той заспа непробуденъ сънь.

Кога и кой го изрови, не зная. Азъ се свѣстихъ, когато единъ чукъ заигра върху наковалнята, и незнаенъ майсторъ изкова отъ ръждясалитѣ останки на царския мечъ мене — малката костурка.

И вие искате сега азъ — изчукана отъ самото сърдце на царъ Калояновия мечъ — да оставя да ми се надува една нищо и никаква натруфена чекийка! Не, никога! — издрънча и замлъкна Стояновата костурка.

Чичо Стоянь